

O LOBO E A OVELLA (3)

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

NOME DO DOCUMENTO:	MPG_NoCa_0010_013_id705 _D
AUDIO DE REFERENCIA:	MPG_NoCa_0010_013_id705.mp3
TIPO DE DOCUMENTO:	Rexistro directo dun evento. Conto
MATERIAL DISPONÍBLE:	Audio mp3 (editado e dixitalizado pola compiladora) Transcrición de texto
DURACIÓN:	0:03:41

DATOS DA RECOLLIDA

- **DATA DA RECOLLIDA:** Febreiro de 1997
- **LOCALIZACIÓN:**
 - Lugar/ aldea/ barrio:
 - Parroquia:** Lérez
 - Concello:** Pontevedra
 - Provincia:** Pontevedra
 - País:** Galicia
- **INFORMANTE**
 - Nome:** Teresa Tilve Tobío
 - Ano de nacemento:**
 - Idade no momento da recollida:** 56
- **RECOLLEDOR/ORÁ:** María Xosé Varela Solla
- **COMPILADORA:** Camiño Noia Campos
- **COLECCIÓN:** Camiño Noia (NoCa)
- **CLASIFICACIÓN E REFERENCIAS DESTE CONTO NO LIBRO “CONTOS GALEGOS DE TRADICIÓN ORAL” E NO “CATÁLOGO TIPOLÓXICO DO CONTO GALEGO DE TRADICIÓN ORAL”:**
 - Tipo:** Contos de animais
 - Subtipo:** Animais salvaxes e domésticos
 - Referencia:** 122F AT

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

CONTEXTO

Durante a década de 1990 até os anos 2000, a catedrática emérita e profesora de filoloxía galega María Camiño Noia Campos, dirixiu un valioso proxecto de recollida, catalogación e divulgación do conto galego de tradición oral. Neste proceso foi imprescindible a axuda do seu alumnado e de bolseiros, que se encargaron de facer as recollidas de campo gravando a persoas que aínda recordaban contos e que ademais sabían contalos. Os traballos, que se realizaron en Galicia e nas áreas de lingua galega de Asturias, León, Zamora e Cáceres, constitúen hoxe unha testemuña única dun rico patrimonio que estaba a piques de desaparecer. O froito de traballar con todo este material plasmouse en varias obras - citadas máis abaixo na bibliografía - nas que Camiño Noia sistematizou a narrativa galega oral de acordo a criterios recoñecidos internacionalmente. Nomeadamente, a súa última obra *Catalogue of Galicia Folktales* - editada pola prestixiosa Kalevala Society de Finlandia - coloca o conto galego dentro da tradición oral europea, dándolle un espazo de referencia no folklore internacional.

O APOI dispón actualmente, grazas á cesión de Camiño Noia, dos materiais orixinais froito das recollidas: a colección completa das gravacións e as transcripcións cos datos de campo. Presentamos o seu material seguindo os criterios do catálogo tipolóxico realizado pola propia compiladora.

NOTAS SOBRE A TRANSCRICIÓN DO TEXTO

A transcripción foi tomada dos documentos cedidos pola compiladora.

Respectouse a pronuncia da persoa e as palabras e expresións coloquiais transcribíronse tal e como foron ditas.

BIBLIOGRAFÍA

- NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2010): *Catálogo tipolóxico do conto galego de tradición oral: clasificación, antoloxía e bibliografía*. Vigo : Universidade de Vigo, Servizo de Publicacións.
 NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2002): *Contos galegos de tradición oral*. Vigo: Nigratreá.
 NOIA CAMPOS, Mª Camiño (2021): *Catalogue of Galicia Folktales*. Kalevala Society.

PALABRAS CHAVE

conto, narración, animal salvaxe, animal doméstico, ovella, lobo

EDICIÓN DA PRESENTE FICHA: Sara Santalla Iglesias

TRANSCRICIÓN

Esto éache unha ovella que estaba pastando no monte, tranquiliña, como tódolos días e, de repente, mira p'un lado e mira vir o lobo, e acércase a ela e dícelle:

-Ai ouvelliña, voute a comer.

E a ovelliña temerosa, asustadiña, dícelle:

-Por favor non me comas, non me comas por favor que non teño máis cos huesiños.

E o lobo, indiferente, dícelle:

-Pues mira, síntoo moito pero voute a comer.

-Por favor non me comas –ela temblando de medo-. Por favor non me comas.

-Voute a comer.

Pero nesto que a ela ocúreselle algo, ocúreselle unha idea tan... marabillosa neste caso que dícelle:

-Olles mira unha cousa, e por que non me deixas ir a aquela veiga a encherme de herba e despois cómesme, que sólo teño os huesiños?

E el queda pensando e dice:

-Bueno, pois vale. Pois vaite pero vente pronto, eu espérote aquí.

E de repente dalle outra idea a el e dícelle:

-Se non mira, queda tu aquí que che vou buscar eu a herba.

E ela dice:

-Bueno, pois vale, pois vai ti.

Pero dille o zorro, ou o lobo, perdón:

-Pero non te me marches eh? Ti espérame aquí que eu logo veño.

-No, no, tranquilo, tranquilo, eu aquí te espero –contéstalle a ovella- eu aquí te espero.

Entonces, a ovella quédase alí i el márchase en busca de herba pero mui lista a ovella, mentras que el se marcha a busca-la herba ela marcha pés!a toda carreira e chega á súa casa, onda a súa ama e comeza a desir: “Beee, beee, beee, beeee...” toda ansiosa, nerviosa, dise, dise a dueña:

-Pero qué lle pasará a este animal hoxe, como ven tan pronto pa casa que non ten costumbre de vir tan pronto.

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

E neste que colle, meteuna na cuadra, claro, e métea na cuadra; e ela xa está a salvo, xa está tranquila. E neste que vén o lobo cargado coa herba e sigiulle o rastro e cheghou hasta a casa dela. Entonces, desde o camiño, empeza a chamar por ela desta forma:

-Comadre, comadre!

E contéstalle a ovella desde a cuadra:

-Que tes compadre? Que tes?

-Ven comer a herba!

-Cómea ti, compadre, cómea ti. Cómea ti que desde que son vella ruza nunca pillei tanta encarramuxa.

E contéstalle el:

-E eu desde que son vello ruán nunca pillei tanta carreira en van.